

[Socialministeren]

arbejdstilbud, så er det, som jeg også har givet udtryk for i mit svar, ganske klart, at vedkommende mister retten til at modtage kontanthjælp.

Tinning (VS):

Det er muligt, at socialministeren allerede sagde det i første runde, så var jeg bare ikke opmærksom på det. Så vidt jeg forstår socialministeren, siger ministeren, at det, der står i § 38, stk. 1-5, alene skal ses som eksempler. Jeg har troet – det er muligt, jeg er gået fejl i byen, men jeg har indtil videre troet – at når der stod i en lovttekst, at ydelsen af hjælp forudsætter, at en eller anden har udnyttet sine arbejdsmuligheder og »dette kan anses godtgjort, når ...«, så kunne det dermed anses for godtgjort, at vedkommende havde udnyttet sine arbejdsmuligheder. Jeg kan forstå, at sådan er det slet ikke. Det, der står i lovens § 38, stk. 1-5, er bare eksempler. Det burde jeg nok have spurgt om allerede i første runde, men da smuttede det. Jeg vil i hvert fald godt have det belyst.

Jeg tror ikke, vi når nærmere ind på, hvem det i øvrigt er, der kan komme og give rimelige arbejdstilbud, for jeg forstår på socialministeren, at det er der så mange der kan gøre. Det kan være svært at sige noget mere konkret om det. Men jeg synes egentlig også, det er vigtigere at få at vide, om § 38, stk. 1-5, kun er eksempler.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg tror faktisk, at jeg svarer klarest og bedst ved at citere en passus fra mit første svar. Jeg sagde:

»Generelt kan jeg om reglen i bistandslovens § 38 oplyse, at ydelse af kontanthjælp forudsætter, at såvel den, der søger hjælpen, som ægtefællen i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder.«

Det er det generelle, det er fortolkningen af § 38.

Videre sagde jeg:

»Som et eksempel på, hvordan det kan godtgøres, at arbejdsevnen er udnyttet, nævnes i § 38 attestation fra arbejdsformidlingen om, at der ikke kan anvises ansøgeren arbejde.«

Det er altså et eksempel. Som jeg også har gjort rede for, vist i svar nummer 2, er det klart, at der kan være tale om andre arbejds-

tilbud, hvor den pågældende afslår at påtage sig det pågældende arbejde, som ikke er kommet fra arbejdsformidlingen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 346

3) Til indenrigsministeren af:

Tastesen (S):

»Giver den udbredte anvendelse af f.eks. stoffet abalgin ministeren anledning til at indskærpe over for sundhedsstyrelsen, at der indføres skærpede kontrolforanstaltninger over for de praktiserende læger?«

Skriftlig begrundelse

Det er en kendt sag, at narkotikamisbrugere som en erstatning for de illegale stoffer søger at opnå erstatningsstoffer ved henvendelse til praktiserende læger. Nogle læger udviser i denne forbindelse en alt for letsindig praksis med hensyn til de stoffer, som ikke er kopipligtige, f.eks. abalgin.

Embedslæge Jens Misfeldt udtaler om dette problem til Vejle Amts Folkeblad fredag den 3. december 1982:

»Stoffet abalgin og enkelte lignende medikamenter er yderst farlige, og jeg ved, at nogle læger helt kører deres eget løb og udsteder store mængder af disse stoffer uden at følge det op med behandling. Så sent som i dag har jeg fået at vide af en narkoman, at det finder sted.

I en række tilfælde ved lægen, at stoffet bliver misbrugt – det vil sige opløst og indsprøjtet – men udskriver alligevel. Men det er ikke nok, at jeg ved disse ting. Det skal også dokumenteres. Og her er det, vi kommer til kort. Der findes nemlig ingen kontrolmulighed for disse præparater trods deres farlighed. Der skal helt specielle sager til – dødsfald eller politisag – før vi tilfældigt får kendskab til den store udskrivning. Vi har helt klare mistanker om, at narkomaner er døde af den abalgin, der er udskrevet af læger – men i kombination med andre stoffer. På grund af kombinationen og den manglende kontrol er det svært at bevise, at lægen direkte er årsag til dødsfaldet. Her ville en stramning af reglerne hjælpe virkelig meget, så man kunne se, hvor meget hver enkelt læge udskriver af stofferne.«